

[Finansministeren.]

For så vidt angår omkostningerne inden for politi, anklagemyndighed og retsvæsen, har justitsministeriet oplyst, at politiets bogførte udgifter vedrørende sagen omfatter udgifter til papir m. v. til fotokopiering, ca. 25.000 kr., og udgifter til revision, der pr. 31. juli 1974 foreløbig er opgjort til ca. 2.210.000 kr. Under efterforskningen har 1 politiadvokat, 1 politiassessor og 2 kriminalassistenter været beskæftiget med sagen. De pågældende har dog alle samtidig været beskæftiget med andre sager, den ene kriminalassistent hovedsagelig med andre sager.

Indretningen af en retssal til brug for sagens behandling i Københavns byret har ikke medført særlige udgifter, idet inventar m. v. er lånt fra andre steder i det offentlige.

Udgifterne ved sagens videre behandling for retten må selvsagt afhænge af, hvor længe behandlingen vil vare. Det kan i denne forbindelse oplyses, at den normale godtgørelse til domsmænd er 125 kr. pr. dag. Der kan dog undtagelsesvis tillægges en domsmand en særlig godtgørelse i langvarige sager.

Af *Hanne Reintoft* (DKP) til miljøministeren (26. august 1974):

„Vil ministeren medvirke til at bekæmpe den luftforurening i form af sod- og røgplager, der opstår som følge af landmændenes halmafbænding, og samtidig hermed medvirke til beskyttelse af de mange vildtlevende dyr, der normalt indebrændes ved disse årlige halmafbændinger?“
(Spm. nr. 390).

Begrundelse.

I løbet af det sidste år har befolkningen mærket til en energikrise, der har medført en stigning i priserne, forbrugsindskrænkninger, offentlige kampagner mod energispild og et øget skattetryk som følge af offentlige kompensationer for energiprisernes stigning. Næsten samtidig har miljøministe-

riet ført en kraftig kampagne for genanvendelsesprincippet for dermed at reducere affaldsmængden og at spare på ressourcerne samt ført en kampagne mod forurening.

På trods af denne udvikling fortsætter især de sjællandske landmænd med at brænde halmen direkte på marken. På min egen har jeg endog set, at de brænder halmen af ved først at sætte ild på halmen i markens fire yderste hjørner, og derefter brændes en ring, som lukker de vildtlevende dyr inde, til de er brændt ihjel. Alene røgen fra halmafbændingen virker meget generende, men vildtets jamrende dødspiben har givet mig et grusomt indtryk af landbrugets såkaldte dyrevenlighed. De fleste landmænd i Jylland kan drive landbrug uden halmafbænding, og derfor må de magelige pyromaner også kunne udnytte halmen til foder, strøelse, papfremstilling, varme el. lign.

Miljøminister *Holger Hansens* svar (6. september 1974):

Allerede i november 1972 tog miljøstyrelsen — bl. a. på grund af et spørgsmål i folketinget til den daværende minister for forureningsbekæmpelse — initiativ til en nærmere undersøgelse af problemerne omkring halmafbændingen. På grundlag af disse undersøgelser blev der udarbejdet en redegørelse, som den 29. oktober 1973 blev fremsendt til folketingets miljøudvalg. Det fremgår bl. a. af redegørelsen, at det kendskab, man har til luftforurening forårsaget af halmafbænding, ikke taler for, at der ud fra miljømæssige hensyn træffes foranstaltninger til hindring af afbrænding af halm.

Det fremgår endvidere af redegørelsen, at man i Danmark i forholdsvis stort omfang har søgt at udvikle metoder, hvorefter der kan ske industriel anvendelse af halmen. Miljøministeriet anmodede derfor teknologirådet om i dets fremtidige arbejde med en formidling af den teknologiske udvikling til gavn for det danske samfund og dette erhverv specielt at have opmærksomheden henvendt på spørgsmålet om ydelse af støtte til projekter, der sigter på udvikling af nye